

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune.“ Rom 10, 15.

Anul II.

BUCUREȘTI

No. 4. și 5.

Dela Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua Șaptea, din San Francisco, California.

Conferința Generală a A. Z. Ș., ține sesiunea ei din patru în patru ani, având ca scop alegerea celor însărcinați cu diferite servicii, dar mai ales de a discuta și hotărî *viva voce* asupra mijloacelor de răspândire a Evangheliei lui Hristos în toată lumea, la toate popoarele, la toate națiunile și în toate limbile.

Uniunea Comunităților Evang. ale A. Z. Ș., din România, a avut pentru prima oară privilegiul să fie reprezentată, prin subsemnatul, la consfătuirea Conferinței Generale ținută anul acesta în San Francisco, California, în zilele de 11—31 Maiu.

Locul conferinței.

San Francisco, orașul în care a avut loc Conferința, este unul din cele mai frumoase orașe ale Americii. În anul 1769, Don Gaspar de Portola, guvernatorul Californiei, împreună cu alte 65 persoane făcând o călătorie în Nordul țării, descoperi renumita „poartă de aur” — Golden Gate, — adică strâmtoarea, prin care Oceanul Pacific se leagă cu „sânul de mare”, adică cu golful San Francisco. Prima descălecarea a albilor, adică a Spaniolilor, s'a făcut în Iunie 1776 și până în anul 1844 încă nu se aflau

acolo decât 14 case cu vre-o 60 de locuitori.

Prin descoperirea minelor de aur în 1848, o mare mulțime de emigranți fură atrași acolo din toate părțile lumii, astfel încât numai

P. P. PAULINI.

Delegatul Uniunii Române A. Z. Ș. la Conferința Generală.

după 2 ani, numărul locuitorilor crescî repede la 20.000.

De atunci încoace, progresul și întinderea orașului San Francisco

au fost uimitoare, așa, încât astăzi orașul are o întindere de $46\frac{1}{2}$ mile pătrate, cu 508.410 locuitori.

În ziua de 18 Aprilie 1906 acest mare și frumos oraș a fost distrus de un puternic cutremur de pământ urmat de un incendiu imens, devenind astfel un semn de pomenire pentru cele prorocite de Domnul în Mat. 24, 7. Deși chiar după 16 ani încă se mai văd pe ici pe colo câte o urmă a cutremurului de pământ, totuș vizitatorul rămâne uimit, când vede cât de repede și cât de mult mai frumos a fost rezidit.

În centrul orașului (civic center), se găsesc clădirile municipale: The City Hall, Public Library, State Building și Exposition Auditorium. În Exposition Auditorium, o clă-

pectare. Ba mai mult, edilii orașului au pus Congregațiunii Adventiștilor tot edificiul: sala cea mare pentru conferințele publice și alte 12 săli și apartamente pentru consfăturile diferitelor Departamente, pe timp de 20 zile *gratis* la dispoziție, adică fără a pretinde măcar un cent chirie.

Așa înțeleg cărmuitorii unui Stat cu libertățile conștiinței și cultului garantate, să respecte drepturile și să sprijinească opera de asanare și innobilare a cetățeniilor de confesiune evanghelică adventistă.

Delegați din toate părțile lumii.

Când a avut loc ultima sesiune din 1918 a Conferinței Generale,

The Exposition Auditorium, locul unde s'a ținut Conferința, dela 11—31 Mai a. c.

dire gigantică, care a costat în timp de pace 2.000.000 dolari, și în care e așezată o orgă în valoare de 63.000 dolari. Pe lângă alte multe mari săli de diferite dimensiuni, se găsește și imensa sală cu o capacitate de 12.000 scaune (în caz de rigoare încap chiar 15.000 persoane), în care Conferința Generală a A. Z. Ș., și-a ținut zi cu zi ședințele și cultul religios, fără ca autoritățile administrative, nici cele ale Statului, nici cele ale orașului, să-și fi trimis agenții secrete, spre supraveghere sau sus-

multe țări n'au putut fi reprezentate, pentru că delegații diferitelor popoare n'au putut veni din cauza războiului. Cu toate că și astăzi persistă încă greutatea, cari împiedică călătoria pe apă și pe uscat între diferite țări, totuș, putem spune, că la această consfătuire, pentru prima oară după 8 ani, au luat parte delegați aproape din toate țările de pe pământ. Afară de cei 430 de delegați ai Americii de Nord, au fost de față delegații Europei, în număr de 32, reprezentând Uniunile Comunităților Evang.

A. Z. Ș., din Britania, Germania, Franța, Italia, Spania, Portugalia, Elveția, România, Scandinavia, Danemarca, Olanda, Belgia, Polonia, Cehoslovacia, Jugoslavia și Turcia; au fost delegații *Asiei*, în număr de 36, reprezentând Uniunile Comunităților din China, Japonia,

diferitelor ramuri ale lucrării misionare pe Departamente și sedințe de comitete.

8.45—9.30 a. m. Lecturi Biblice.

9.45—10.30 a. m. Rugăciuni și Meditațiuni pe Grupe.

10.45—12.30 a. m. Sesiunea Conferinței Generale: Dări de

Grupul de evangheliști români din America.

Malaysia, Philipine, Burma și India; au fost delegații *Americii de Sud*, în număr de 14, reprezentând Uniunile Comunităților din Brazilia, Chili, Peru, Argentina, etc.; au fost delegații *Africii și Australiei*, în număr de 14, reprezentând Uniunile, Conferințele și Comunitățile din Transvaal, Australia, Cuba, Porto Rico, Haiti, Honduras, Guatemala, Mexico, Venezuela, Jamaica, insulele Caribbe și Havai.

În total au fost de față 526 delegați din toate țările de pe pământ, afară de câteva mii de vizitatori adventiști și neadventiști veniți înadins pentru sesiunea Conferinței din Statele și orașele vecine.

Programul zilnic și planul de lucru.

Pentru înlesnirea funcționării marelui aparat misionar, diferitele ramuri ale Conferinței Generale au lucrat la ore anumite pe grupe, în anumite săli.

6 a. m. Rugăciunea de dimineață.
7.30 — 8.30 a. m. Consfătuirea

seamă și rapoarte din lumea întregă.

Fr. P. P. PAULINI

alături cu un frate fost mahomedan, acum misionar adventist în India.

2—3 p. m. Consfătuiri pe Departamente și ședințe de Comitet.

3.15—5 p. m. Sesiunea Conferinței Generale.

5.15—6. 15 p. m. Discuțiuni pe Departamente.

7.45—9. p. m. Conferințe publice, rapoarte din câmpurile misionare.

Activitatea misionară a Conferinței Generale și planurile de lucru au fost repartizate, conform organizației actuale, următoarelor Departamente:

1) *Missionary Round Table* — pentru studiarea lucrării misionare între păgâni.

2) *Publishing Department* — pentru înființarea de tipografii, case de editură, pentru editarea, tipărirea și modul de răspândire al scrierilor creștine în lume.

3) *Educational Department* — pentru înființarea de școli, administrarea și sistematizarea lor, pentru instruirea și pregătirea predicatorilor.

4) *Missionary Volunteer Department* — pentru instruirea, educarea și stimularea la o intensă activitate creștină a tineretului adventist.

5) *Medical Department* — pentru înființarea, organizarea și administrarea sanatoriilor, caselor de tratament și a personalului sanitar necesar în ramura medicală și pentru reforma sanitară.

6) *Sabbath School Department* — pentru modul de conducere al diferitelor Școli de Sabat și întocmirea materialului de studiu necesar membrilor Comunităților.

7) *Home Missionary Department* — pentru organizarea cercurilor misionare în Comunități și alcătuirea programelor misionare cu scop de a stimula pe membri, fără deosebire de sex și vârstă, la o vie activitate misionară în patrie.

8) *Religious Liberty Department* — pentru discuțiuni asupra cazurilor de prigoniri religioase și luarea măsurilor în vederea dobândirii

libertății cultului acolo, unde ea este nesocotită de popor sau autorități.

9) *Press Bureau* — pentru partea redacțională și publicistică a Conferinței Generale.

În aceste Departamente, cari au lucrat când independent unele de altele în săli anumite, când reunite în sala cea mare a Auditorium-ului s'au comunicat și discutat știrile, nevoile și măsurile de luat pentru propășirea lucrării noastre evanghelizatoare pe întreaga suprafață a pământului.

Extrem de interesante au fost rapoartele delegaților veniți din China cu cele 300.000.000 de păgâni, din Japonia, din Coreea, dar mai ales ale delegaților veniți din mijlocul pieilor roșii din America de Sud, cari au comunicat, că între aceste popoare s'a bătătorit bine calea mântuirii și că sute și mii primesc cuvântul Evangheliei lui Hristos, devenind adevărați copii ai lui Dumnezeu. Influența învățăturilor lui Hristos este atât de mare, încât locuitorii de baștină trimesc grupe de delegați la predicatorii noștri, ca să-i roage să vie în triburile lor spre a le predica Evanghelia mântuirii, spre a le ridică case de rugăciuni pentru ei și școli pentru copiii lor.

Uimitoare sunt, în adevăr, rezultatele realizate prin răspândirea scrierilor noastre religioase-creștine, cari se tipăresc în cele 50 de tipografii și case de editură proprii în mai mult de 100 de limbi, prin 144 reviste periodice și 686 cărți și broșuri diferite.

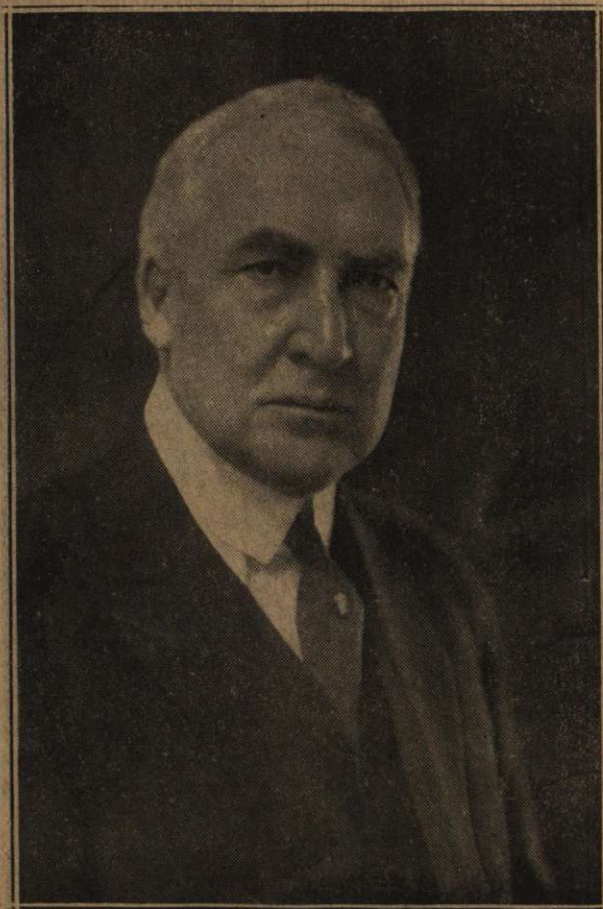
Multe dări de seamă au fost frumos ilustrate cu proiecțiuni luminoase electrice foarte interesante. O frumoasă impresie a făcut marele glob mișcător așezat în mijlocul salonului de recepție, prevăzut cu puncte electrice colorate în dreptul orașelor din lume, unde adventiștii au edificii proprii și centre principale de activitate mi-

sionară. Deasemenea și aparatul de proiecțiuni luminoase automat, care ziua și noaptea neîntrerupt reflectă vederi din istoria Congregațiunii Adventiste și fotografiile diferitelor edificii: sanatorii, școli, capele, tipografii și case de editură proprii, cu grupe și stațiuni,

la discreție spre a le trimete ca amintire cunoscuților din depărtare.

Serviciul divin

În cele 3 Sabate a fost extrem de impunător. Școala de Sabat s'a ținut pe subîmpărțiri în diferite săli separate. Clasa majorilor în

W. G. HARDING.

Actualul Președinte al Statelor-Unite.

misionare din lumea întreagă.

Frumoasă impresie a făcut și expoziția de cărți, broșuri, reviste și diferite tipăriri în diferite limbi executate în tipografiile sau casele de editură proprii. Din reviste fiecare membru se putea servi

alte săli deosebite, apoi Școala de Sabat a copiilor mici dela 2—5 ani (Kindergarten), a celor dela 6—12 ani și a tineretului adolescent în alte saloane diferite.

Predica de Sabat pentru toți membri de toate vârstele, adunați

în primul Sabat, în număr de circa 6000, iar în celelalte două Sabate ca la 8—10.000 a mișcat profund inimile celor prezenți. Marea mulțime de ascultători a venit din toate părțile lumii și așa cum erau adunați la un loc în marea sală a Auditorium-ului simboliză în mic biserica cea mare a mântuiților prin

Domnul Dumnezeu lucruri minunate între voi”.

În al doilea Sabat, a vorbit dimineață Bătrânul E. W. Farnsworth despre cele scrise în Marcu 16, 15: „Ducându-vă în toată lumea predicați Evanghelia la toată făptura”. Iar după amiază Bătrânul A. G. Daniells a încurajat pe frații

D-r. T. G. HARDING.

Fratele Președintelui Statelor-Unite.

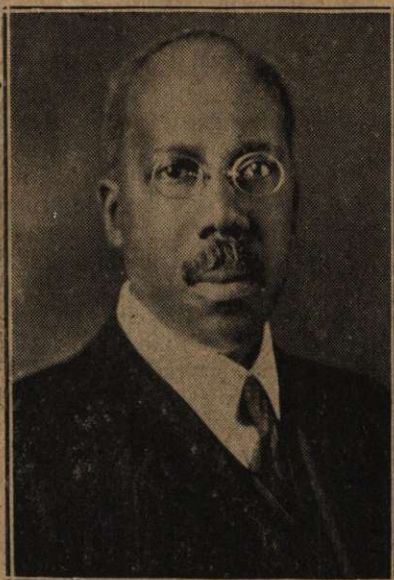
Hristos, care în curând se va aduna în jurul Stăpânului ei la venirea Lui în glorie.

Președintele, Bătrânul A. G. Daniells a vorbit în primul Sabat despre cele scrise în Iosua 3, 5., unde zice: „Sfințiți-vă, că mâine va face

pentru continuarea luptei în credință pe temeiul cuvintelor: „Pentru că orice este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și această biruință care a biruit lumea este credința noastră”. 1 Ioan 5, 4.

Predica din al treilea Sabat ros-

tită tot de Bătrânul A. G. Daniells, a scos în evidență importanța marelui solii ce avem de purtat între oameni, Apoc. 14, 14.,

W. H. GREEN.

Secretarul Departamentului de negii.

dar și a procurării mijloacelor pentru răspândirea ei pe mare și pe uscat, după care apoi s'a strâns o colecție dela cei prezenți, care a atins suma de peste 160.000 dolari.

Au fost persoane de față, cari la apelul făcut pentru strângerea mijloacelor necesare predicării Evangheliei, au dăruit câte 1000, 5000 și alții câte 10.000 de dolari dintr'odată.

Prezența Spiritului Sfânt a fost simțită în măsură bogată în inimile celor de față, și toți pot da mărturie, că a rămas neîntrerupt în mijlocul celor adunați până la sfârșit.

Progresele în arta tipăritului.

Multe imnuri creștine cântate de cor, de soliști și de adunarea în-creagă și multe rugăciuni sincere

au fost înălțate cu ocazia sesiunii Conferinței Generale la Tronul Celui Prea Înalt, nemăsurate și neuitate au fost binecuvântările revărsate de Domnul peste cei adunați în jurul Cuvântului viu al lui Dumnezeu.

Vrednic de amintire este și faptul, că Biroul Presei n'a crutat nici un sacrificiu pentru a cristaliza toate cuvântările, predicile, discuțiile, rapoartele și hotărârile într'un Buletin zilnic foarte repede și frumos executat. În timp ce vorbitorul își ținea încă cuvântarea sa, stenograful prindea ca fulgerul de repede cuvintele, pe cari apoi dactilografii le pregăteau la moment în manuscrise pentru tipografie. A doua zi delegații și vizitatorii Conferinței Generale puteau citi în Buletin exact cele vorbite.

FILIP LAMB.

Student în medicină la P. U. C. St. Helena Calif. Fiul fostului Ambasador al Chinei în Noua-Zeelanda.

Țiu să amintesc, că la această consfătuire au fost prezenți și au vorbit în mai multe rânduri în in-

teresul bunului mers al operei noastre de evanghelizare Doctorul G. T. Harding și Mrs. H. H. Votaw, fratele și sora Președintelui Statelor Unite ale Americii, Warren G. Harding. Am avut fericirea să cunosc personal aceste distinse personalități, cari împreună cu alte rude ale familiei sunt membri activi ai Congregațiunii adventiste și am fost plăcut impresionat de stăruitoarea activitate ce depun pentru răspândirea principiilor evanghelice adventiste în popor. Asupra cuvântării rostite la Conferință de Mrs. Votaw, soția Inspectorului General al Inchisorilor din U. S. A., deasemenea membri ai Comunității adventiste, Cetitorul va găsi amănunte în cuprinsul revistei „Semnele Timpului”.

Alegerea Președintelui.

Comitetul de numiri compus din majoritatea Președinților de Uniuni din toată lumea, în număr de 49, a propus ca președinte al Confe-

rinței Generale pe un period de 4 ani pe W. A. Spicer și ca Secretar al Conferinței Generale pe A. G. Daniells, cari au fost aleși cu unanimitate de voturi în aceste servicii.

Și noi cei din Uniunea Română, ridicăm rugăciunile noastre către Dumnezeu, pentru ambii aleși și pentru toți cei însărcinați cu diferite servicii în Conferința Generală, ca să le dea sănătate și multă înțelepciune de sus întru conducerea lucrării de evanghelizare din toată lumea și întru asigurarea bunului mers în Biserica lui Isus Hristos, cea luptătoare de pretutindeni. Să sprijinim cu toții opera de predicare a Evangheliei lui Hristos în toată lumea, la toate popoarele și în toate limbile, pentru ca lucrarea de mântuire a sufletelor să ajungă grabnic la încheiere și Domnul Isus Hristos, cel ce a făgăduit că iarăș va veni, să poată veni, ca să ne ia la Sine.

P. P. Paulini.

O scurtă privire asupra câmpului misionar.

W. A. Spicer.

Se obișnuiește ca la Conferințe de felul acestora secretarul să dea un raport asupra progresului obștesc al câmpului misionar pe timpul dintre Conferințe. Nici când mai înainte n'am avut atât temei ca să vorbesc mai pe scurt ca acum. De asemenea nu sunt nevoit să caut a merge chiar până la amănuntele progresului; ci lucrul acesta îl vor face aceia, cari, ca niciodată, în număr mare, au venit dela posturile lor între noi. Lor le vom lăsa bucuria să ne descrie amănuntele înălțătoare ale progresului și biruinței lucrării, pe care o iubim atât de mult.

Și progresele realizate, despre

cari ei ne vor istorisi, au fost făcute în timpuri de turburare, de nevoie, pe vremea sau în urma celui mai mare dintre războaiele de cari aminteste istoria omenirii. Cu toate acestea niciodată n'a fost un succes mai mare în câștigarea de suflete pentru Hristos, ca în cursul acestor patru ani, cari au trecut.

Căci opera 'ncepută
Nu dă nicicând 'napoi
Nădejdea noastră 'n luptă
Ne-aduce forțe noi.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, căreia îi surăde o desăvârșită victorie.

Misiunea timp de 48 ani.

Acum 48 ani credincioșii întrezăreau în chip foarte slab cam cum ar fi această mișcare adventă pe

luă sborul profetit către „toate neamurile, semințiile, limbile și popoarele”. Noi în această zi întâmpinăm cu bucurie pe lucrătorii, cari au venit de cealaltă parte a oceanu-

W. A. SPICER.

Născut la 19 Decembrie 1865. A studiat la Batle Creek College, dela 1877—1882. A primit adevărul Evangheliei în 1880, a fost întărit prin binecuvântare în 1893 Stenograf al Sanatoriului Batle Creek și al bătrânului S. N. Haskell, pe care l-a și întovărășit în Europa. A fost angajat în lucrarea editorială din Londra, dela 1887—1891 și 1893—1901. Secretar al Departamentului misionar dela 1891—1892 și al Departamentului misionar și al Conferinței Generale dela 1901, până în anul acesta, când a fost ales ca Președinte al Conferinței Generale A. Z. Ș. pe o perioadă de 4 ani.

toată fața pământului. Cu bucurie au întâmpinat ei ziua, când solia își

lui și putem zice chiar, „dela marginile pământului”.

Vom auzi cum în regiuni, cari acum 48 ani nu erau arătate pe nici o hartă, au fost câştigate suflete pentru Hristos şi pentru solie. Vom auzi deasemenea de adunări în aer liber, cari au fost vizitate de mari mulţimi din triburile şi limbile, de cari pe vremea aceea lumea civilizată nu ştia chiar nimic. În felul acesta fraţii noştri împuterniciţi de acolo sunt reprezentanţii unui număr de membri din Diviziunea Extremului Orient mai mare decât eră pe vremea aceea în toată America de Nord.

Cât de repede s'au făcut aceste schimbări! Părţi întregi de ţară, cari acum patru ani zăceau în întunerecul cel mai din afară, acum se bucură cu noi în „fericita nădejde”. Oameni, cari atunci când am ținut ultima Conferință Generală nu auziseră nimic despre Evanghelie sau cari de abia cunoşteau lumina, astăzi sunt la lucru spre a câştiga suflete pentru Hristos şi pentru solia aceasta în mijlocul popoarelor. E ceva de minune mai ales în schimbările ce au avut loc cu deosebire în ultimii patru ani.

Din toate ţările.

E un tablou mişcător să vezi la această Conferință aflându-se lucrătorii la un loc; atât cei din câmpuri îndepărtate cât şi cei cari vesteau solia în patrie. Nimic n'a pierdut din vigoarea sa felul cum William Carey înţelegea diviziunea muncii în misiune. Pe când se pregătea să plece acum o sută de ani ca antermergător şi pionier al misiunii timpurilor noi, se aseamnă pe sine şi pe conlucrătorii săi cu oameni, cari se coboară în adâncul minelor ca să caute pietre preţioase, pe când fraţii lor sus — în patrie — trebuia să țină funia.

Toţi la un loc avem de dat în ştire lumii solia adventă, căci timpul hotărît de profeţie pentru a

da poporului această veste, a venit. Unii din noi s'au afundat în adâncimile de aiurea, pentru ca să facă mari şi grele experienţe în căutarea pietrelor preţioase, ce reprezintă oameni. Aşadar, la această Conferință se întâlnesc aceştia şi cu alţii, cari între timp au ținut cu mână tare funia şi au câştigat suflete, cari sunt tot atât de preţioase pentru ca să formeze o podoabă pentru coroana Mântuitorului.

O lucrare plină de putere atât înăuntru cât şi afară.

Noi ne-am adunat la Conferință pentru ca laolaltă să ne îmbărbătam la lucrarea, care n'are nimic de faţene nici cu divergența nici cu unitatea de interese. Succesul din câmpurile misionare depinde de o lucrare puternică în patrie, pe când prosperitatea în câmpurile mai vechi din patrie, este dependentă la rândul său de felul cum priveşte la săvârşirea lucrării şi de însufleţirea cu care se ia parte la o activitate misionară plină de putere. Mai pătrunzătoare ca oricând ne sună la urechi porunca: „Nu te opri; lărgeşte funiile tale”. Isa. 52, 4.

Aceia cari vin din țări îndepărtate poartă pe buzele lor salutarea şi mulţumirea călduroasă a multor mii de noi credincioşi, cari în timpul ultimilor patru ani au aflat cătarea poporului advent, iar acum binecuvintează pe aceia, cari țin funia, anume pe credincioşii, uniunile, conferințele şi asociațiile din patrie, prin ai căror bani şi mijloace ei, cari umblau adânc în întunerec, au primit lumina.

Cu prilejul ultimei Conferințe Generale am raportat, că în timpul celor 4 ani de mai înainte fuseseră trimiși 385 misionari (cuprinzând şi femeile). De astă dată putem să raportăm, că în acelaş număr de ani am trimis 708 misionari cu soțiile lor, dintre cari 575 din America de Nord şi 137 din alte țări.

Nu e minunat lucrul acesta? După cât cred, un număr ca acesta de credincioși n'a pornit la lucru în timpul Noului Testament decât numai atunci când Comunitatea din Ierusalim a trebuit să se împrăștie, ca să ducă Evanghelia la neamuri.

Ca în zilele „Faptelor Apostolilor“.

Succesele, atât cele din patrie cât și din afară, se aseamănă până la un anumit grad cu cele arătate în „Faptele Apostolilor“. Pe vremea aceea, ca urmare a puterii Spiritului dela Rusalii, recolta de suflete, cari mergeau la botez, eră de mii, așa că în timp de patru ani, socotind dela începutul lucrării lui Ioan Botezătorul, Comunitatea din Ierusalim a ajuns la preț de peste 25.000 membri. Ultimii patru ani în lucrarea noastră, după rapoartele complete pe cari le avem, arată un număr de 67.315 suflete, cari au fost botezate în Hristos în urma predicării soliei adverte, din cari 29.529 din America de Nord și 37.786 din câmpurile externe. Ar putea să înplinească o asemenea lucrare altceva decât Puterea dela Rusalii?

Cele mai mari dovezi ale puterii Spiritului Sfânt în deșteptarea mulțimilor ca să treacă dela întunec la lumină, pe cari le-am avut vreodată, s'au trimes ca rapoarte tocmai în acești patru ani din ținuturile cele mai întunecate și cele mai pline de greutate vădite. Spiritul de redesteptare și de dorință după Dumnezeu a venit asupra unor comune și regiuni întregi ca o ploaie din cer. În felul acesta se spune din Insulele Mării unde sufletele au venit la lumină cu sutele. De ceva asemănător auzim din Asia, după cum vor raportă alții mai pe larg. Mai departe auzim și din diferite regiuni ale munților Americii de Sud, că au fost botezate sute de suflete în aceeași zi. Acolo se face o lucrare de care „Missionary Review of the

World“ raportează pe scurt: „Episcopul Oldham al bisericii episcopale metodiste spune, că lucrarea Advențiștilor este cea mai de seamă din câte a văzut în America de Sud“. Dar nu nouă ni se cuvine onoarea. Căci puterea Spiritului Sfânt este aceea care a întovărășit lucrarea soliei lui Dumnezeu pentru timpul din urmă. Suntem văzători ai ploiei celei târzii a Spiritului Sfânt, care cade ici și colo asupra celor mai întunecate și mai împovărate locuri ale pământului. În aceasta nu poate fi nici pic de îndoială. Am făcut experiențe ca nici odată mai înainte.

Voi soli, purtați vestirea
La margini de pământ
Să vadă toți mărirea
Luminii Celui Sfânt.
Și-așa mulțimi de oameni
Să fie pregătiți,
Ca pe Isus pe nouri
Să 'ntâmpine smeriți.

Immulțirea luminătorilor.

Providența divină ne deschide calea și ne face cu putință să înfigem stindardul adevărului în multe locuri din depărtare și să umplem multe goluri în liniile noastre. Mulți din cei cari se află acum la Conferință trebuie să fi văzut globul luminat, care se află în sală. A fost făcut de frații dela Pacific Press și e prevăzut cu mici luminițe cari arată, atunci când globul se învârtește, locurile din cari pornește lumina. El ne amintește de repetate ori progresul lucrării noastre, care ne fusese arătat de mult timp de Spiritul Profetiei. În vechea ediție a lucrării „Gospel Worker“ („Slujitorii Evangheliei“) citim la pag. 378:

„De ar putea fiecare din voi să vadă tabloul, ce mi-a fost arătat cu ani de zile mai înainte. În tinerețea mea l-a plăcut lui Dumnezeu să-mi arate măreția cerului. Am fost ridicată depe pământ în viziune, când

un înger îmi spuse: „Privește!” Văzui lumea ca ceva, care zăcea în întunec... Dar iarăși mi se spuse: „Privește!” Din nou îndreptai privirea cu luare aminte spre lume și observai, că pretutindeni scânteiau luminițe ca luminători, ce se îmulțeau asemenea stelelor. Ingerul îmi spuse: „Aceștia sunt cei ce cred în Isus Hristos și ascultă de cuvintele Lui. Ei sunt luminătorii lumii și dacă ei n’ar fi, mânia lui Dumnezeu s’ar revărsa neîntârziat asupra călcătorilor legii lui Dumnezeu”. Intre timp văzui cum aceste mici luminițe începură să strălucească tot mai mult, până când lumina lor se revărsa dela răsărit până la apus și dela nord până la sud și luminează întreaga lume”.

Asemenea lumini se află și în regiunea polară a nordului. Din părțile sudice ale pământului și din insulele mării pornesc raze de lumină spre regiunea polului sud. Ele mai luminează dealungul ecuatorului în America de sud, în Africa și India răsăriteană. Solia se apropie tot mai mult de punctul, când pământul va fi înconjurat de o salbă neîntreruptă de lumini scânteietoare. Cu toate acestea mai sunt spații întunecate, goale, multe seminții și limbi, fără lumină, cari ne îndeamnă să lucrăm cu o seriozitate ca niciodată până acum.

Acum câțiva ani ne bucuram cu ocazia aprinderii luminii în Turchestan, în Asia centrală, că nu există spațiu de 15 grade pe pământ, în care să nu se găsească măcar o grupă de credincioși. Aceasta înseamnă, că soarele mergând spre vest, cel puțin la o oră îndemnă Adventiștii de Ziua-Șaptea să-și împlinescă datoria lor față de Dumnezeu, în ziua cea sfântă, prin odihnă și închinare la Dumnezeu. Astăzi, dacă nu mă înșel, putem spune, că soarele are nevoie de cel mult 30 minute ca în mersul său împrejurul pământului, dela răsăritul soarelui și până la apusul

lui, să ajungă dela o grupă de creștini, cari țin Sabatul, până la alta. „Dela răsăritul soarelui și până la apusul său, mare este numele Meu între popoare”, zice Domnul. Mal. 1, 11.

O singură comunitate pretutindeni.

Afară de aceasta, Comunitatea este una singură în toată lumea, ca un sunet fundamental în trâmbițarea soliei. Alții pot să aibă o biserică la nord și alta la sud; pe o parte a pământului să aibă o lucrare cu totul independentă de cea din alte părți. Dar la noi este numai un singur câmp: lumea, pe care a iubit-o Dumnezeu atât de mult; și o singură lucrare: vestirea lămuritei solii din ceasul judecării către „toate neamurile, semințiile, limbile și popoarele”. Iar în toată lumea avem un singur popor, „frații noștri”, din multe popoare și limbi, poporul din Apoc. 14, ceata acelor cari trebuia să vină în zilele din urmă, ca să țină „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

În anii de suferință, cari sunt înnapoia noastră, am pipăit purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de poporul său. Am putut vedea, cum lucrarea lui Dumnezeu și-a luat avânt și a făcut progrese ca niciodată mai înainte, nesocotind toate greutatețile, de cari și noi ne înpăimântaram, că s’ar putea să-i împiedece și să-i târăgănească înaintarea. Faptele acestea ne îndeamnă să credem, că Domnul cu siguranță și-a descoperit brațul în fața tuturor popoarelor și că toate marginile pământului vor vedea în curând mântuirea lui Dumnezeu.

Inchei cu una din ultimele solii ale Spiritului Profeției, care ne îndeamnă să avem în vedere mai mult decât toate piedicile și toți munții de greutate, progresul mai puternic, mai repede și mai energic al lucrării în toate regiunile pă-

mântului, umblate sau neumblate. Această solie ne spune lucrul ce trebuie să credem din toată inima.

„Prin foarte minunate intervenții ale Providenței divine, munți de greutate vor fi înlăturați și aruncați în mare. Locuitorii pământului vor

auzi și vor înțelege solia, care are o atât de mare însemnătate pentru ei. Se va recunoaște ce este adevărul. Lucrarea va păși tot înainte, până când întreg pământul va fi avertizat, și atunci va veni sfârșitul.“ „Regi și profeti“, p. 223. 224.

Cuvântarea Președintelui Conferinței Generale Arthur G. Daniells.

„Sufletul meu mărește pe Domnul și s'a bucurat spiritul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu.... Că mi-a făcut mărire Cel Puternic, și sfânt este numele Său, și mila Lui la neamuri și neamuri, pentru cei cari se tem de Dânsul.... Sprijinit-a pe Izrail sluga Sa, spre a-și aduce aminte de mila Sa în veac, precum vorbi către părinții noștri, de Abraam și neamul său“. Luc. 1, 46—55.

Prin asemenea cuvinte mărețe și pline de putere revărsă Maria bucuria, care-i umplea inima de când fusese aleasă de Domnul ca primitoarea unei anumite lumini și a unei bunăvoințe deosebit de mare.

Toți, cari astăzi ne aflăm adunați aci, putem să conglăsuim în asemenea cuvinte de mulțumire față de Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru noi. Ne-a dat să vestim Evanghelia către generația în care ne aflăm și prin acest fapt ne-a condus din întunec adânc la minunata Sa lumină. Ne-a chemat în serviciul Său și prin aceasta ne-a oferit cel mai mare privilegiu și cea mai înaltă cinste, pe care am fi putut-o dori. Pe lângă aceste mari semne de bunăvoință s'a mai îngrijit de noi și ne-a binecuvântat în multe feluri în timpul vieții noastre. Pentru tot ceace a făcut față de noi, ridicăm inimile noastre către Domnul, și ne bucurăm de Dumnezeul nostru, Mântuitorul nostru.

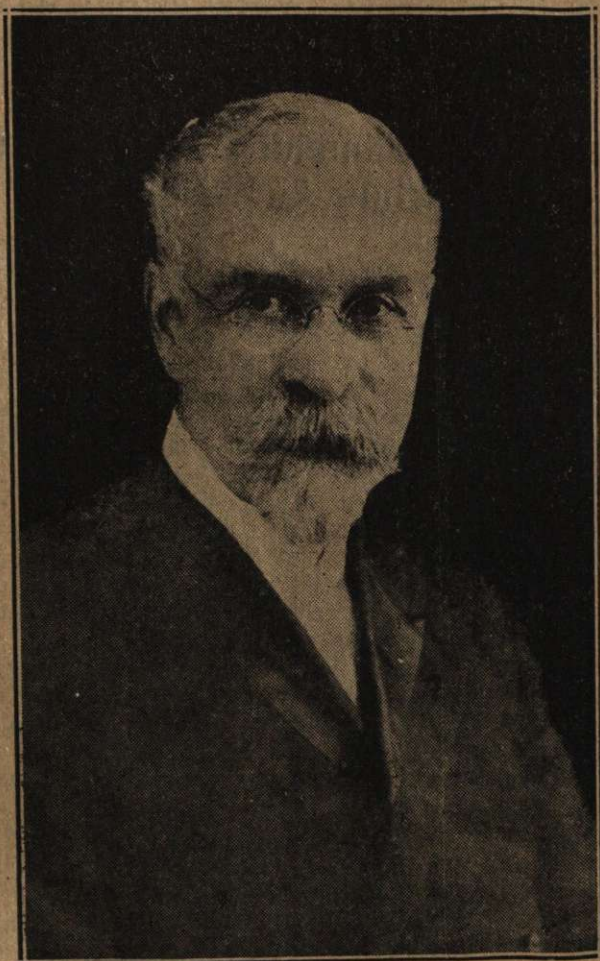
Când acum patru ani am avut Conferința Generală, ne aflam în cel mai mare din războaiele amintite în istoria neamului omenesc. Pe acea vreme numărul lucrătorilor evangheliici eră mărginit în toată lumea.

Astăzi mulțumim lui Dumnezeu cu inimă plină de bucurie pentru starea de pace și de liniște, în care este lumea și pentru faptul, că la această Conferință au putut veni atât de mulți frați din țările din afara Americii. Cu deosebire ne bucurăm, că vedem frați din Europa și Africa, cari au fost aproape cu totul împiedecați să ia parte la aceste adunări timp de mulți ani.... Mulți din voi au plecat de aci de ani de zile, pentru ca să-și dea viața ca sacrificiu pentru oamenii, cari încă băjbâie prin întunec. Domnul v'a dăruit pentru lucrarea voastră suflete, din cari acum întrebunțați la această Conferință ca imputerniciți, iar acasă ați lăsat mii de suflete, cari se bucură de mântuirea, care li s'a lucrat prin voi. Atât vouă cât și celor pe care-i reprezentați vi se cuvine cea mai călduroasă salutare.

Organizația temeinică a câmpului și a lucrării noastre și buna demonstrare a rapoartelor, cari trebuie să fie date la ședințele Conferinței Generale, cere, ca această îndatorire să fie lăsată pe seama conducătorilor diferitelor ținuturi și departamente. Secretarul, casierul, di-

feriții președinți locali, secretarii diferitelor ramuri și cei cu servicii în lucrare vă vor prezenta rapoartele pregătite cu îngrijire de mai

sunt așa de clare și cuprind așa de bine întregul domeniu al activității și progresului nostru, încât e ceva cu desăvârșire nefolositor, ca să

A. G. DANIELLS.

Născut la 28 Septembrie 1858. A primit adevărul Evangheliei la vârsta de 10 ani, își începuse lucrarea la 1878 și a fost întărit prin bine cuvântare în 1882. În 1886 a mers ca misionar în Noua-Zeelanda, a fost ca președinte al Conferinței Nou-a Zeelanda 2 ani; 5 ani al Conferinței Australia 4 ani al Uniunii Conferințelor din Australia, și de la 1901 al Conferinței Generale. Toate ramurile lucrării din Conferință, al departamentelor și al lucrării misionare externă au progresat mult sub administrația sa. În anul acesta a fost ales ca secretar al Conferinței Generale.

înainte, asupra întinderii câmpurilor noastre, ca și asupra progreselor realizate. Rapoartele acestea

se oferă o privire generală asupra lucrării, cum ar părea că se cuvine, în cuvântarea președintelui.

Dacă rapoartele activității și succesului nostru în trecut ne va da comunicarea de care avem acum nevoie și dacă ele ar fi oricât de interesante și încurajatoare, gândurile noastre vor fi totuși îndreptate spre viitor. Cu mare îngrijire vom cugeta la isprăvirea acestei mari întreprinderi. Vom zice în mintea noastră: Când și cum trebuie să se termine această lucrare? Ne vom reaminti asigurarea dată de Spiritul Sfânt, pe care atâta vreme am întreținut-o, că această mișcare a fost pusă la cale de bunăvoința lui Dumnezeu, că ea trebuie să se întindă peste toată fața pământului, să avertizeze pe toate popoarele de apropiata încheiere a tuturor lucrurilor pământești, să adune din toate națiunile un popor pentru Domnul, și că toate acestea trebuie să se împlinească într-o singură generațiune.

În acest caz trebuie să cugetăm cu mare grijă la faptul că 77 ani din această generațiune au venit și au și trecut și totuși mai este mult de făcut, pentru ca să împlinim lucrarea încredințată nouă și că timpul ce ne-a mai rămas, ca să o împlinim, trebuie să fie foarte scurt. Atunci vom fi din nou pătrunși de întrebarea, care așa de dese ori ne-a apăsât inima. Ce se poate face, ca să se grăbească încheierea acestei lucrări? De ce experiențe avem nevoie? Ce măsuri trebuie să luăm, ca să împlinim repede, ceea ce mai este de făcut?

Fraților și surorilor, aceasta este una din cele mai serioase chestiuni, cari ni se pun la această Conferință? Chestiunea aceasta este cea mai însemnată care se găsește în mintea și inima poporului nostru devotat și evlavios din întreaga lume. Ea nu poate să fie nici innăbușită nici înlăturată. Ea ne va apăsa mereu atâta timp cât credem solia, care cauzează această întrebare.

Sper, că această adunare de reprezentanți va da acestei chestiuni cea mai serioasă și mai temeinică

atenție, care i se cuvine în acest timp. Dela această Conferință nimic altceva nu trebuie să ducem decât ceea ce ar putea să însufletească și să mulțumească pe popor și să-i aducă un plan bine clădit asupra felului și chipului în care lucrarea aceasta poate să ajungă la încheiere. Nu va trebui să hotărâsc, ca să se aleagă un comitet de bărbați cu experiențe bogate și cu o concepție matură asupra lucrurilor, cari țin de împărăția lui Dumnezeu, pentru ca să ne prezinte un asemenea proiect? Un asemenea program, pus la cale cu sinceritate de această adunare și dus de cei împuterniciți în câmpurile lor, va încuraja pe toți credincioșii ca să lucreze și să se sacrifice, mai mult de cum s'a făcut până acum.

Avem nevoie de puterea Spiritului Sfânt.

Dar cu toții recunoaștem, că pentru terminarea lucrării, ce trebuie făcută în timpul scurt ce ne-a mai rămas, avem nevoie de ceva mai mult decât de pricepere, activitate și jertfă omenească. Priceperea noastră trebuie să vie de sus, lucrul și sacrificiul nostru trebuie să se facă prin Dumnezeu. E nevoie ca Domnul să dea poporului Său înțelepciunea Sa nemărginită, harul și puterea Sa, pentru ca străduințele să aibă succes și să se poată avea rezultatele dorite.

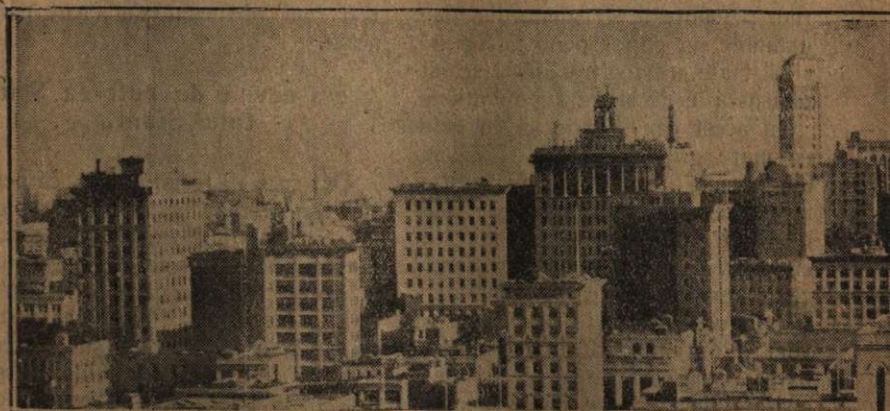
Când Isus încredință ucenicilor lucrarea Sa, El știa lucrul acesta și căută să-i facă a înțelege. Le arată clar solia, pe care trebuie să o vestească și le deschise mintea ca să priceapă Sfânta Scriptură. Le spuse, că lumea este câmpul lor. Le dete autorizație divină, ca să meargă ca trimeși ai Săi. Le făgădui că-i va boteza pentru lucrarea lor cu Spirit Sfânt. Afară de aceasta le porunci să rămână acolo unde se găseau, adică în Ierusalim, până când li se va da putere de sus. „Veți

primi", a zis El, „puterea Spiritului Sfânt, care va veni asupra voastră“.

Ucenicii urmară punct cu punct instrucțiunile Domnului, iar El și-a ținut făgăduința. El îi urmă cu putere. După aceasta ei începură să vorbească, și ce putere minunată îi însoțeă! Curând se aflară în vârtejul unei mari mișcări, dar, la fiecare pas, la fiecare lucrare, intervenea pentru ei aceeaș mare Putere. Pretutindeni ajunseră biruitori. Impotriviri, greutăți, piedici de tot felul se risipiră în fața acestor martori ai lui Isus.

Fraților și surorilor, atât Comunitatea lui Hristos cât și lumea, care se află în ajunul unei mari ză-

puternicelor ispite și încercări ale timpului acestuia primejdios. Și cât de serios au trebuință misionarii noștri de sprijin și putere, ca să poată lupta cu puterile celui rău în ținuturile idolatriei și întunerecului, în cari au fost chemați! Cât de mult au nevoie de sprijin de sus, ca să-i apere de bolile grozave, ce sunt pe acolo! Cu totul am fi nimiciti fără acest sprijin ceresc! Dar cu el vom fi biruitori! Spiritul Profetiei ne spune, că „dacă puterile divine se unesc cu forțele omenești, lucrarea se întinde ca focul în miriște. Dumnezeu se va folosi de unelte a căror obârșie oamenii nu o vor înțelege“. Mii din membri noștri

Vederea generală a orașului San-Francisc

păceli, au nevoie de repetarea celor petrecute pe timpul apostolilor. Avem de predicat aceeaș Evanghelie și de avertizat aceeaș omenire. Nouă ne revine aceeaș datorie; avem nevoie în Comunitatea noastră de aceeaș mare putere. Predicatori și lucrători biblici au nevoie de puterea Spiritului Sfânt, pentru ca să fie ca o dovadă pentru inima ăcelora, pe cari îi învață. Părinții au nevoie de putere dela Dumnezeu, pentru ca să lucreze biruitori în familia lor. Iubiții noștri tineri au nevoie de puteri de sus, cari să-i facă în stare să se împotrivescă

doresc să vadă aceasta în chip fățiș. Mulți sunt triști și apăsați pentru că nu văd și nu simt aceste influențe divine, cum s'ar putea, și așteaptă dela această Conferință ceva, care să dea poporului lui Dumnezeu o nouă viață și o nouă putere.

Cred, că ar trebui să cugetăm serios la poziția fraților noștri față de această adunare. Ei privesc îngrijorați spre ea; se roagă pentru ea; cultivă vesela speranță, că aci va avea loc ceva bun, mare și deosebit. Lucrul acesta îl mărturisesc scrisorile trimise din lumea întreagă.

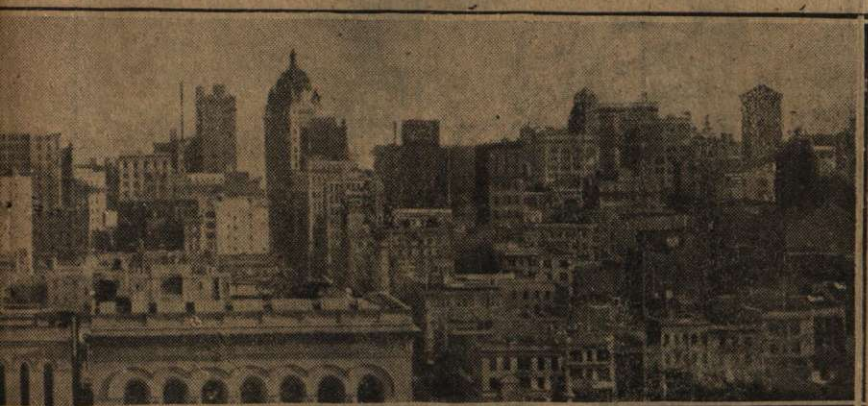
Propuneri pentru viitor.

Voiu face două propuneri pentru viitor. Dacă acestea vor fi primite și aplicate cu succes, atunci toate celelalte lucruri, cari sunt necesare pentru încheierea acestei lucrări, vor urmă.

O propunere, pe care mă simt foarte mult îndemnat să o fac, este așa de însemnată, așa de esențială, încât îndrăsnesc să o numesc un apel. Și anume: Ca în timpul celor patru ani următori să se facă o deosebită efortare, ca în toate Comunitățile lumii întregi să se ajungă la o redesteptare și transformare spirituală mai mare. Noi ne

să fie primit îndată; fiecare predicator, fiecare persoană cu serviciu în Comunitate, fiecare președinte al unei grupări sau al unei instituții trebuie să ia parte la ea. Dacă, înaintea tuturor, fiecare din acești conducători responsabili în lucrarea lui Dumnezeu caută să facă pentru sine aceste experiențe și apoi lucrează după voia lui Dumnezeu pentru alții, se va vedea o transformare, care trebuie să aibă loc, căci altfel vom pieri împreună cu oamenii. Fără așa ceva nu vom putea sta până la sfârșit.

A doua propunere a mea este: Să întreprindem îndată o campanie mai însuflețită în câmpurile noastre

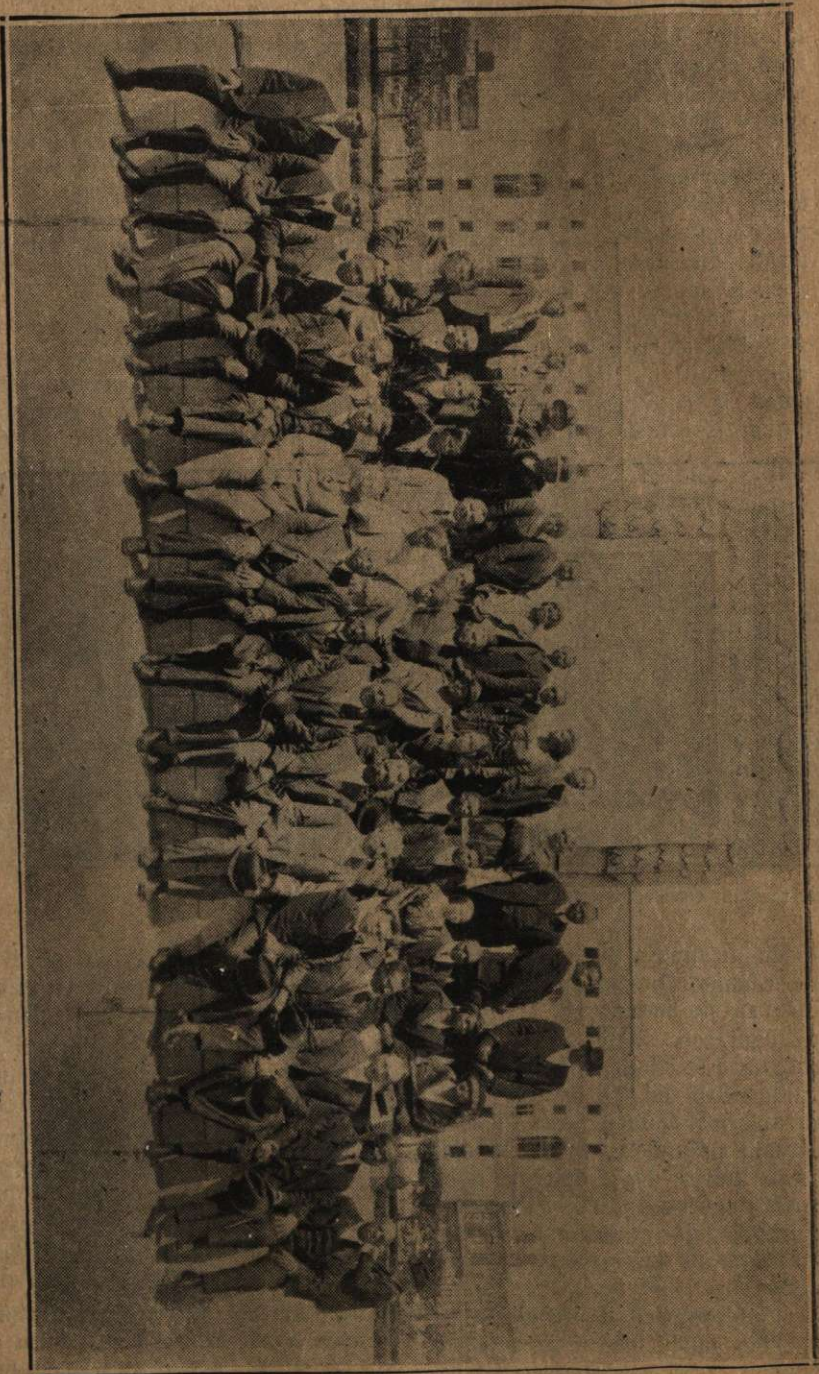

7.—Unde sa ținut conferința Generală.

fixăm un număr de suflete, care să fie câștigat, o cantitate de scrieri care să fie împrăștiată și o sumă de bani care să fie adunată; dacă aceasta este admisibil și bine plăcut în lucrarea lui Dumnezeu, atunci cu atât mai mult ne vom folosi de această propunere, ca să ne unim într-o lucrare mare, devotată și hotărâtă pentru a produce o deșteptare spirituală și o transformare puternică atât de mult dorită de Dumnezeu.

Conferința aceasta trebuie să facă un plan anumit pentru această propunere ca și pentru celelalte, cari se fac, iar planul hotărât trebuie

misionare. Acesta e cel mai potrivit ceas din istoria lumii pentru o atare campanie. E ceasul cel mai solemn din istoria poporului nostru, când putem să facem o mișcare de înaintare în ținuturile păgâne. Conducătorii lucrării noastre din acele ținuturi niciodată nu au trimis rapoarte mai încurajatoare ca la această Conferință. Acum e timpul să înaintăm în câmpurile noastre misionare. Am făcut mult, dar mai este mult de făcut. Marele nostru conducător, care e bogat în mijloace pentru a ne ajuta, ne îndeamnă să lărgim corturile noastre, să ne lungim fu-

Un grup de negrii A. Z. S., cari iau parte la opera de mântuire în țările negrilor.

niile și să întărim țăruii; căci trebuie „să ne întindem la dreapta și la stânga“ în țările păgâne.

Fraților, trebuie odată să privim în față această chestiune. Mai mult decât cea mai mare parte din națiunile, semințiile și limbile cărora trebuie să le aducem,—după porunca Domnului,—ultima solie de har și de avertizare, cari se află în idolatria, întunecul și depravarea păgânismului. Dacă trebuie să fie mântuiți, atunci aceasta se va face prin Comunitatea din patrie. Datoria noastră se vede limpede; răspunderea noastră este foarte mare și condamnarea noastră va fi îngrozitoare, dacă nu suntem credincioși Domnului în timpul de față.

Conducătorii lucrării noastre din câmpurile misionare au nevoie de mai mulți lucrători și de mai multe mijloace. Misionarii, cari se află acum în câmpuri, sunt supraîmpovărați. Mulți sunt zdrobiți. Fiecare reprezentant al câmpurilor misionare, care se găsește la Conferință vă va dovedi, că lipsa de forțe este așa extraordinar de mare, încât, luată din acest punct de vedere, starea este foarte critică.

Fie deci, ca inima noastră să se lase adânc mișcată prin faptele, pe cari ni le vor prezenta acești purtători de poveri. Fie ca la această Conferință să se pună la cale o asemenea mișcare, care să aprindă inima fraților și surorilor noastre în așa fel, încât să se poată da în câmpurile misionare un atac plin

de isbândă. Nu va întârzi, ca binecuvântarea și progresul să se vadă ca o urmare naturală în câmpurile din patrie.

Inchei prin următorul apel mișcător, care ne vine prin Spiritul Profetiei:

În timpul acesta — un timp de nedreptate mereu crescândă— o nouă viață trebuie să ducă aceia, cari au iubirea lui Dumnezeu în inima lor, viața, care vine dela izvorul vieții, iar ei trebuie să pornească spre a vesti cu putere solia despre un Mântuitor răstignit și înviat. Ei trebuie să facă încercări serioase, neobosite, ca să mântuească suflete....

Trebuie să fim pătrunși mai adânc de seriozitate. Puterile noastre adormite trebuie să fie trezite la o muncă neobosită. Lucrători consacrați trebuie să pornească în câmp, spre a găti calea Regelui și să câștige biruința în câmpuri noi.

Iubite frate și iubită soră, nu cumva ești nepăsător de faptul, că în fiecare zi sunt duse la groapă suflete neavertizate și nemântuite, necunoscând nevoia ce au de viață veșnică și neștiind de mântuirea, pe care Domnul le-a pregătit-o? Tu nu te îngrijești de faptul, că în curând lumea va trebui să stea în fața Domnului din cauza legii Sale călcate? Ingerii cerești se minunează de faptul, că oameni, cari de ani de zile au lumina, nu poartă facla adevărului în locurile întunecate ale pământului“. „Mărturii“.... Vol. 2. p. 40. 41.

Preocuparea principală a Conferinței Generale.

de G. B. Thompson.

Cea mai mare și mai importantă conferință ținută până acum în timpul, decând datează mișcarea Adventistă, s'a început acum în San-

Francisco. Ea constituie un însemnat eveniment. Timpul se grăbește. Sfârșitul este aproape, iar afacerile Marelui Rege nu suferă întârziere.

Mulți dintre conducătorii de până acum ai lucrării soliei din urmă s'au dus la odihnă. Numai puțini din bătrânii pionieri, albiți în lucrarea Evangheliei, sunt azi cu noi, la această Conferință. Serva Domnului, ale cărei cuvinte au călăuzit mișcarea aceasta prin multe crize, nu mai este cu noi, să ne spună cuvinte de încurajare și de îndemn. Noi trebuie să avem acum personala conducere a Spiritului Sfânt.

Delegații din toată lumea s'au adunat. Servi încercați ai Domnului, cari au muncit din greu în căldura arzătoare a Indiei, în mijlocul primejdiilor din China, în deșeurile dătătoare de friguri ale Africei și de-a-lungul căilor primejdioase ale Americii de Sud, ca să cucerească fortărețele păgânismului, vestind numele Domnului, se întâlnesc aici cu frați din friguroasele regiuni ale Nordului, cu frați din Europa cea sfâșiată de războiu, cu frați din insulele mării și din toată lumea. Ce întâlnire minunată! Unii dintr'ânșii nu s'au mai văzut niciodată; alții nu s'au mai văzut de mulți ani de zile. Întrebarea pe buzele tuturor este: „Cum putem noi termina marea lucrare încredințată de Domnul, ca să fim apoi toți adunați pentru totdeauna în patria cerească?”

Toți întreabă: „Care ar trebui să fie preocuparea principală a acestei Conferințe Mondiale?” Întrebarea aceasta vrea să înțeleagă ceva mai mult decât facerea de multe și mari planuri. De ce anume lucruri aveți nevoie, fraților, în câmpul vostru, ca să câștigați suflete pentru Hristos și să terminați lucrarea Domnului? Negreșit, că trebuie făcute planuri mari pentru întinderea lucrării noastre mereu în creștere în toate părțile pământului; dar poate fi aceasta grija principală la această sfântă adunare?

De ce anume lucruri au nevoie părinții și mamele în câmpurile noastre?

De ce lucruri e nevoie, pentru a

pune stavilă pornirilor lumești, cari trag tineretul nostru din calea adevărului în calea pierzării?

Cari sunt cele mai mari nevoi ale bărbaților însărcinați cu conducerea administrativă?

De ce lucruri avem nevoie noi, predicatorii și misionarii, spre a duce solia în orașele cele supra-populate, dedate petrecerilor și plăcerilor trecătoare ale păcatului?

De ce lucruri au nevoie misionarii noștri, cari trebuie să facă față întunecului, degradării, superstițiilor și fanatismului păgânilor și mahomedanilor?

Ce-ar trebui să facem, ca să distrugem alipirea de mamona a celor, cari au primit solia mântuirii, ca să fie mijloace îndestulătoare în casa tezaurului, spre a face față strigătelor macedonene, cari sosesc din ce în ce mai multe, din toate țările pământului?

Acestea sunt câteva din întrebările, cari apasă inima servilor lui Dumnezeu adunați la această Conferință. Fără îndoială, că primirea Spiritului Sfânt constituie răspunsul la toate aceste întrebări. „Această binecuvântare făgăduită de Domnul și cerută în credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări”. „*The Desire of Ages*”, pag. 672.

Neșitatele principale a ceasului acestuia este rugăciunea, lupta serioasă în rugăciune cu Dumnezeu, nu numai din partea delegaților, ci și din partea tuturor celor cari iubesc lucrarea și cred în succesul ei. Noi trebuie să ne rugăm, nu pentru ca planurile noastre proprii să triumfe, nici pentru ca să triumfe planurile grupului cutare sau cutare dintre frați; ci pentru ca să triumfe planul cugetat de Dumnezeu. Chestiunea este deci, vom permite noi, ca Spiritul Sfânt să prezideze și să conducă, așa cum a condus pe vremuri la Rusalii, sau cum a condus acea adunare, care a hotărât trimiterea primilor misio-

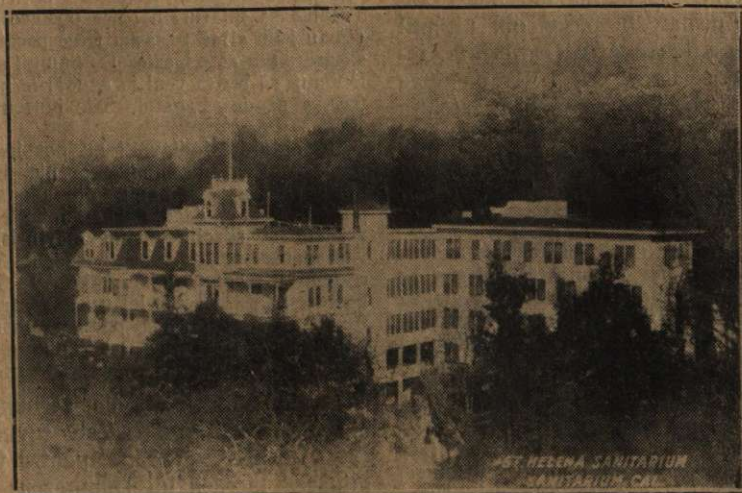
nari în păgânătate, — când Spiritul Sfânt, vorbind în persoană, zicea: „Osebiți-Mi pe Pavel și pe Barnaba la lucrarea, la care *Eu* i-am chemat”. Rugăciunea este factorul principal în lucrarea noastră. Ea ne asigură toate forțele Dumnezeului Atotputernic, cari să ne facă în stare să terminăm lucrarea.

Intr'un mic tractat, intitulat „Viața de rugăciune”, William E. Doughty zice:

„Henry Martin spunea, că el s'ar aștepta mai de grabă să vadă un om înviind din morți, decât să vadă un Brahman venit la credința lui Hristos. Și totuș acești oameni, a căror castă a condus învățământul și religia Indiei timp de o mie de ani, dau acum supu-

toarește rugăciunii. Căci nu trebuie să uitați, iubiți conlucrători, că „noi trebuie să înaintăm pe genuchii noștri”. Acelaș autor citat mai sus, zice mai departe:

„Am auzit în Edinburg acest cuvânt al lui Mc. Cheyne, și, deși cetisem viața sa, ea nu mă impresionase atât de mult până aci. Mă găsim aproape de statuia lui Mc. Cheyne, și, deși cetisem viața Bisericii Libere. Un bătrân Scoțian mi-a istorisit atunci viața lui Mc. Cheyne din tinerețe, cum stătea într'un Sabat dimineața în biserica sa; cum s'a plecat și s'a sprijinit pe amvon, zicând. „Nu pot să merg mai departe”; cum apoi a căzut jos sdrobit, plângând ca un copil. Apoi a înălțat ochii către Dumnezeu și a zis: „O, Dumnezeul meu, ia Tu poporul meu și spune-i, cele ce nu

Sanatoriul St. Elena din California, locul unde E. G. White și-a petrecut ultimele zile din viață.

nera credinței lui Hristos; și chiar în pagoda, în care Henry Martin obișnuia să se roage pentru creștinarea Indienilor, a fost organizată Societatea Națională Misionară a Indienilor. „La această adunare memorabilă”, zice Sherwood Eddy, „au îngenuchiat la un loc Brahmani și Mahomedani, bărbați din diferite părți ale Indiei, din Burma și din Ceilan. Această minune mai mare decât învierea din morți are loc în fiecare zi azi înaintea ochilor noștri!”

Această lucrare puternică, ce se poate vedea din marile progrese ale solției în țările păgâne, se da-

pot s-i spun eu, și ampie inima lor ca Tine însuși!”

„Bătrânul Scoțian, care îmi istorisiă mie acestea, se rezimă apoi de monumentul lui Knox și zise: „Știi D-ta, amice, bărbatul acesta Knox a făcut lucruri mari pentru Scoția; dar tânărul Mc. Cheyne prin rugăciunile lui a atins în Scoția și în inima Scoțianilor o coardă, pe care acest mare bărbat, cu toată puterea lui, nu a atins-o niciodată. Și unde mai pui la socoteală, că el era numai de treizeci de ani, când l-a chemat Dumnezeu la lucrarea sa; dar el a cerut jos puterea lui Dumnezeu peste Scoția, și puterea aceasta noi o simțim și azi”.

Cerința ceasului de azi este cerința după multă rugăciune. Judecând lucrurile după spiritul dat pe față de către delegații dela Conferință, credem că aici vom răs-

punde cu toții acestei cerințe a timpului. Cetitori, uniți-vă și D-v. cu noi în rugăciuni călduroase către Dumnezeu!

„Ca Domnul să poată veni în adunările noastre.

Vechia și prețioasă Revistă „*The Advent Review and Sabbath Herald*” a fraților noștri americani publică pe prima ei pagină a primului ei Număr special, cu privire la Conferința Generală din San-Francisco, următorul pasaj din ultimul mesaj, adresat către Conferința Generală, sesiunea din 1913, de către Sora E. G. White. Atragem atenția tuturor fraților noștri asupra acestor cuvinte de o atât de mare și actuală importanță pentru noi azi. Sora zice:

„Noi trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Fărădelegea se înmulțește, și poporul trebuie învățat să nu fie mulțumit cu forma pietății, fără spirit și putere. Dacă noi ne hotărîm să cercetăm propriile noastre inimi, lepădând păcatele noastre și corijând pornicirile rele, atunci sufletele noastre nu vor fi expuse înălțării de sine și deșertăciunii; atunci vom fi neîncrezători față de noi înșine, și vom simți întotdeauna, că destoinicia noastră este dela Dumnezeu....

„Amăgitorul cel mare, diavolul, și-a pregătit cursele sale pentru fiecare suflet, care nu este înarmat cu putere pentru ispite și nu e păzit prin rugăciune continuă și prin credință vie. Cu toții, predicatori și credincioși, trebuie să dăm la o parte din cale pietrele de poticnire. Trebuie să înlăturăm orice obstacol. Să mărturisim și să părăsim fiecă păcat, ca să pregătim astfel calea Domnului, și ca Domnul să poată veni în adunările noastre, să ne dea bogatele Sale binecuvântări....

„Nelegiuirii și diavoli nu pot împiedeca lucrarea lui Dumnezeu, nici îndepărta prezența Domnului din adunările poporului Său, dacă noi, cu inimile înfrânate și sdrobite, vom mărturisii și vom părăsi păcatele noastre, și ne vom rezimă cu credință pe făgăduințele Sale. Fiecare ispită, fiecare influență contrară, fie pe față sau secretă, poate fi învinsă, „nu prin forță, nici prin putere, ci prin Spiritul Meu, zice Dumnezeu ostirilor“.

Să punem la inimă, dar să punem și în practică toate aceste cuvinte, ca să ne pregătim astfel pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu!

Șt. D.

ȘCOALA SABATULUI.

Fiecare membru este un școlar în școala de sabat.

Acum aproape 20 ani Departamentul școalei sabatului din Conferința Generală a făcut planul, ca să lucreze așa fel în uniunile și conferințele întregii denomi-națiunii, încât fiecare membru al Comunității să

devină un membru al școalei sabatului. Scopul acestui plan constă în aceea ca fiecare membru să fie îndemnat la un studiu al Bibliei personal, regulat și sistematic și să facă o legătură între școala sabatului și fiecare credincios.

Spre acest scop a fost înființat așa numitul „Departament al fa-

miliei"; spre acest scop a fost chemat la viață. El este o ramură a școlii sabatului și constă din membri, cari nu pot vizita regulat școala sabatului. Prin formarea acestui departament pot deveni membri ai școlii și să aibă parte la binecuvântările ei cei izolați, cei fără puteri, bătrânii, cei cari sunt ținuți acasă prin îngrijirea copiilor sau a bolnavilor, și aceia cari dintr'un motiv oarecare nu pot vizita școala sabatului. Chiar în anul 1902, după ce fusese adoptat acest plan, 26 conferințe arătară pe raportul lor 635 membri ai școlii în familie. Cu timpul numărul s'a urcat la 10.000. Idealul nostru ar fi ca fiecare membru din conferință să fie pus în legătură cu activitatea școlii sabatului. Inșă acest ideal nu poate să fie atins decât prin îndelungate străduințe.

În fiecare comunitate sunt unii, cari nu pot să vină la adunarea săptămânală a școlii sabatului. În acest caz școala sabatului se va strădui ca să meargă ea la cei ce nu pot să o viziteze.

Mulți din noi, cari au fost mereu în legătură cu școala sabatului, cu greu pot să-și închipuie ce ar putea desface această legătură. Dimpotrivă, membri izolați au multe încercări și ispite, de cari acei ce nu se află în această poziție, nu știu nimic. Ei trăiesc pentru sine însuși și sunt oi fără păstor. Inșă sunt foarte recunoscători pentru orice ajutor și orice încurajare ce putem să le dăm. Așadar acești membri sin-

că formează o parte din ea. Aceste persoane au nevoie de învățatura și de însuflețirea, cari se câștigă prin studiul Bibliei. Mare încurajare se oferă la studiu tocmai prin această conlucrare. Unii cu adevărat citesc Biblia, dar când știu că sunt membri unei mari comunități, care se ocupă cu acelaș studiu, își vor studii regulat lecțiunea din școala sabatului. Cu greu putem să ne închipuim valoarea pe care o are studierea lecțiunii. Mai ales membri, cei noi au nevoie de învățaturi biblice asupra adevărului prezent, pe cari le pot câștigă prin studierea lecțiunii. Dar și aceia cari sunt de mult în legătură cu această lucrare, sunt ispițiți foarte mult, ca să nu înainteze în experiențe și uită că trebuie să-și înnoească zi cu zi viața lor spirituală, pentru ca să poată duce o viață cu adevărat creștinească.

Dar cum se poate întemeia un asemenea departament al familiei?

Secretarul școlii sabatului ar trebui să aibă o listă a membrilor acelora, cari nu vizitează deloc, sau numai rareori, școala sabatului. Acești membri ar trebui să fie împărțiți între diferiți instructori, pentru ca astfel să fie vizitați regulat și să poată avea totdeauna parte de lecțiunea din școala sabatului. În afară de aceasta fiecare membru sau familie din acest departament ar trebui să primească un plic pe care trebuie să fie scris numele și adresa și un scurt raport după cum urmează:

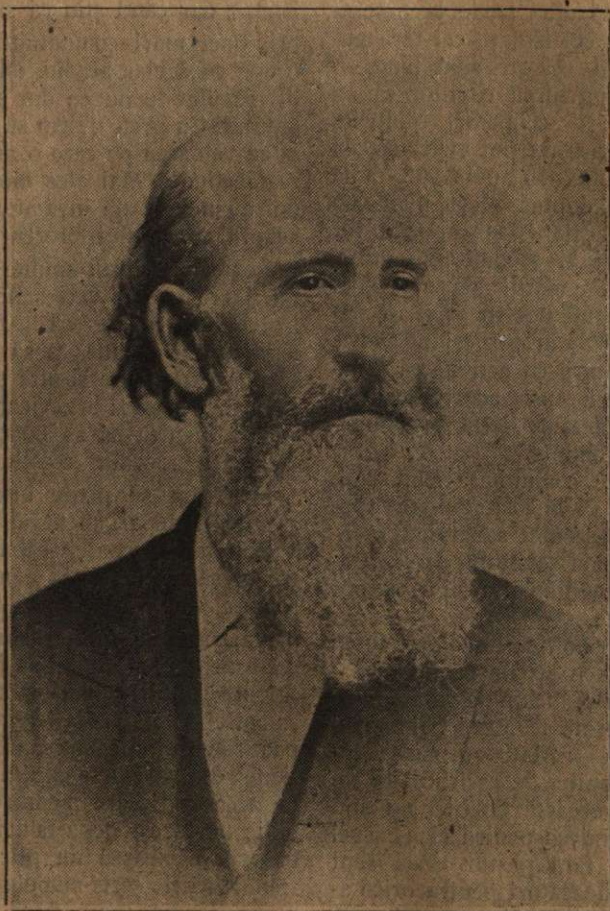
Sabate în trimestru	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	Total
Membri prezenți														
Daruri														

guratici trebuie să fie aduși să cunoască mai bine școala sabatului. Ar trebui să fie făcuți atenți, că și ei aparțin de această organizație și

Dacă e cu puțință lecțiunea ar trebui să fie studiată în sabat la o oră amintită. Când se face școala sabatului în chip regulat, atunci se

pune semnul x în coloana respectivă. Darurile trebuie să fie puse în fiecare sabat în plic și să se noteze pe raport. La sfârșitul trimestrului plicul va fi înmănat instructorului

batului, ar trebui să-i încurajeze să și facă acest lucru. Mai departe ar trebui să le înfățișeze planul departamentului familiei și să-i încurajeze ca să însemneze regulat ra-

JAMES WHITE.

Născut la 4 August 1821. Mort la 6 August 1881. Intrat în lucrare la 1844 și a fost unul dintre primii, cari au ținut Sabatul. Editorul primei reviste scoasă de către adventiști, fiind mulți ani editor al Revistei „Review and Herald”. Conducător în dezvoltarea lucrării noastre de publicații, de educație și medicală. Președinte al Conferinței Generale dela 1865—1867; 1868—1871; 1874—1880.

care-i vizitează și înlocuit cu unul nou.

Instructorul trebuie să viziteze personal pe membri din departamentul familiei. Dacă el găsește că aceia ar putea să vină la școala sa-

portul, numele și adresa pe plic. Ar trebui să le spună că un plic este valabil pentru toți, chiar și pentru copii și vizitatori. Foarte încurajator va fi faptul, că instructorul va face împreună cu familiile vizi-

tate sau cu cei izolați, studiul lecțiunii.

Pe raportul trimestrial al comunității ar trebui să se arate câte asemenea școli familiare există în comunitate, pentru care lucrul s'a și

în felul acesta școala sabbatului va fi întărită și plină de binecuvântare pentru membri, izolați. Un asemenea departament formează pe cei fără experiență ca să poată lua parte la lucrarea misionară. El a-

ELENE GOULD WHITE.

Născută la 26 Noembrie 1827; decedată la 16 Iulie 1915. A primit adevărul Evangheliei în anul 1840 și din acest timp până la sfârșit a fost o serioasă lucrătoare evanghelică. Atât ea cât și soțul ei au lucrat cu stăruință și succes pentru înălțarea și întinderea soliei advente; spre acest scop a lucrat și învățat cu mare putere în America, Europa și Australia. Scrierile sale, multe la număr, au condus mii de suflete spre Mântuitorul.

rezervat o rubrică în noile formulare de raport.

duce influența școalei sabbatului la aceia cari nu o pot vizita. În acest

chip putem avea și mijlocul de a câștiga pe aceia cari nu sunt de credința noastră.

O. F.

Darurile pentru al treisprezecilea Sabat.

În trimestrul al treilea, în care ne aflăm acum, potrivit cu organizația

solie. În acest trimestru darurile din al 13-lea sabbat sunt orânduite pentru ajutorarea operei educative ce se face de către Adventiștii de Ziua Șaptea în mijlocul chinezilor, japonezilor, coreanilor, locuitorilor din Filipine, Malaezilor și altor „neamuri, popoare și limbi” din Extremul Orient.

Pentru ca să arătăm starea lu-

W. C. White fiul Sor. E. G. White în mijlocul familiei sale.

William Clarence White. Născut la 29 August 1854. Angajat la Departamentul Școlii Sabatului și în lucrarea de publicații. Dela moartea bătrânului James White, el a întovărășit pe mama sa, E. G. White, în călătoriile sale din Europa și Australia. Este membru al Comitetului Conferinței Generale.

lucrării lui Dumnezeu, aceeaș pe 'ntreg pământul, se va face în al 13-lea sabbat o specială strângere de daruri pentru unul din câmpurile misionare, în care se vestește tripla

crurilor din acele ținuturi, vom da publicității scrisoarea adresată de către casierul Conferinței Generale către secretarul dela Departamentul școlii sabbatului. Dacă locul ne va

îngădui vom publică și rapoartele zeloșilor misionari ai lui Hristos, cari urmând exemplul Maestrului lor își dau chiar vieța pentru ca să scape din mâna vrăjmașului neamurile întunecate ale păgânismului. Ce ne va împedeca pe noi ca să fim de ajutor în rugăciune și în fapt?

Iubită soră Plummer,

Hotărîrea Conferinței Generale este, ca să se îndrepte tot către școlile Departamentului tău, pentru ca să ceară noi daruri bogate pentru întreținerea unei însemnate opere, în Extremul Orient, și anume, școlile noastre misionare.

Cu toate că prin această cerere se va arăta necesitatea unor daruri bogate, scriitorul acestor rânduri este convins, că din pricina lipsei de pațiu vor putea fi arătate numai puține din nevoile cele mari. Experiențele multor ani ne-au învățat, că singura cale, pe care ne putem aștepta ca lucrarea misionară să se poată îndeplini în aceste mari ținuturi păgâne este ca să formăm pe credincioșii indigeni în așa fel încât să poată lua asupra lor lucrarea, pe care le-o aducem la porți, pentru ca ei să o ducă în cele mai lăuntrice părți ale țării lor.

Acum câțiva ani am întemeiat în Șangai o școală misionară care acum este cunoscută sub numele „Colegiul Misiunii din Șangai”. Se află la câteva mile departe de centrul orașului Șangai într’o curte mare care cuprinde mai multe clădiri pentru diferitele ramuri ale lucrării precum și locuințele acelor a căror ocupație cere, ca ei să fie acolo. De curând s’a mai cumpărat și alt pământ așa ca noi să ne putem întinde; dar, până acum Conferința Generală n’a avut posibilitatea să poată da mijloace pentru clădiri noi, cu toate că școala este arhiplină și nu mai este nici un loc

pentru tinerele, cari vor să intre în școală.

De curând s’a cerut misiunii 50.000 dolari, pentru ca să satisfacă cel puțin în parte nevoile acestea. În afară de această școală misionară centrală, care are școlari atât din cele 12 provincii ale Chinei cât și din Manciuria și Coreea, mai avem un număr de școale medii, una în Fu-Ciau, una în Hancou și alta în Canton. Deasemenea avem multe școale primare. Toate aceste instituții fac un lucru minunat formând atât pe tineri cât și pe mai bătrâni pentru ca să poată lua asupra-le îndatoriri în lucrarea de evanghelizare a multor milioane ale Chinei.

De câțiva ani avem o școală misionară foarte bună în Zoonan, Coreea, care este cunoscută sub numele de „Institutul de educație Chosen”. Cu deosebire aici lipsa de ajutoare se simte în chip amarnic. Directorul școlii ne-a raportat, că la începutul anului școlar a trebuit să respingă mulți școlari bine înzestrați dela Dumnezeu, fiindcă nu mai avea loc. Lipsa se simte nu numai în ce privește odăile de locuit, ci și în cele pentru clase.

În Japonia, la câteva mile depărtare de orașul comercial Tokio se află o școală misionară, care a fost elădită în curtea reședinței misiunii; are un admirabil mănunchiu de profesori, dar mult prea puține încăperi.

În Singapore am întemeiat într’un foarte bun loc o școală misionară pentru marele câmp malaez. Acolo se află la un loc școlari atât din întreaga Indie de răsărit olandeză cât și din Straits Settlements. De fapt aceasta este o școală unde se învață în mai multe limbi, căci mai multe din limbile școlarilor sunt întrebuițate, așteptându-se de sigur ca acești școlari să ducă întreita solie îngerească la diferitele limbi ale acestei mari uniuni de misiuni.

Succesele, pe cari le are academia

din Filipine, sunt așa de bine cunoscute, în cât numai puțin va trebui să spunem despre ea. Fratele Steinel, directorul școlii, ne-a trimis multe rapoarte încurajatoare asupra lucrării de acolo. Dar și de acolo ne vine plângerea, că încăperile sunt cu totul neîndestulătoare pentru mulții studenți, cari vor să beneficieze de privilegiile școlii.

Lucrarea de educație din Extremul Orient este privită de toți ca cea mai roditoare ramură a lucrării noastre. De succesul acestei ramuri depinde în cea mai mare parte succesul viitor al lucrării noastre în aceste întinse regiuni. Ea cere o mare parte din cele, pe cari anual le acordăm pentru Extremul Orient. Văzând însemnătatea și binecu-

vântările pe cari le are lucrarea prin aceste școli, Conferința Generală așteaptă plină de încredere, ca această rugămintă să aibă cea mai cordială primire din partea Școlilor de Sabat ale Comunității. Te rugăm să le prezinți diferitelor nevoi și dezvoltarea lucrării și să le rogi ca în al 13-lea Sabat al trimestrului al treilea din 1922 să dăruiească cel puțin 100.000 dolari.

În numele Comitetului pot să-ți spun, că darurile aduse în trecut au fost foarte prețuite, și asigurându-te că așteptăm aceeași cordială primire, rămân.

Al tău sincer,

W. T. Knox.

Casier

LECTIUNI PENTRU ȘCOALA DE SABAT.

Lețiuni biblice pentru copii.

LECTIUNEA 13.

E n o h.

Toți oamenii, despre cari am vorbit în ultima lecțiune, au ajuns la adânci bătrânețe. Toți, afară de Enoh, au trăit de zece ori mai mult decât oamenii din timpul nostru. Enoh era un om foarte bun. El n'a murit, pentru că Dumnezeu l-a răpit la cer, când era de 365 de ani. Dumnezeu i-a dat nemurirea, fără a-l mai trece prin moarte. Dumnezeu ne-a arătat astfel, ce va face El pentru poporul Său, când va veni Domnul Isus. Biblia zice: „Toți ne vom schimba într'un minut, într'o clipeală de ochi”. Corpurile, pe cari le vom avea atunci, nu vor mai putea să fie bolnave; nu vor mai ști ce este durerea și nici nu vor mai muri niciodată.

În timpul lui Enoh, cea mai mare parte din oameni erau foarte răi;

însă Enoh n'a urmat niciodată exemplul lor. Biblia zice, că el a umblat cu Dumnezeu; trebuie să înțelegem prin aceasta, că el făcea tot ce poruncise Dumnezeu. Cine vrea să meargă la cer, trebuie să trăească tot ca Enoh, adică după cuvântul lui Dumnezeu.

Intrebări.

1. Puteți să spuneți numele oamenilor, de cari ne-am ocupat în ultima lecțiune?
2. Acești oameni au trăit așa de mult ca noi?
3. Enoh a trăit tot așa de mult ca și contemporanii săi?
4. A murit el? Gen. 8, 24.
5. Ce i s'a întâmplat lui?
6. A fost ridicat la cer, așa cum era?
7. Ce i-a fost dat?
8. Acei, cari vor fi ridicați la cer

când va veni Domnul, vor fi și ei schimbați ca el?

9. Ce vorbește Biblia despre toate acestea? 1 Cor. 15, 51, 52.

10. Ce fel de corpuri vor primi copiii lui Dumnezeu, când vor fi schimbați?

11. Care eră caracterul oamenilor, cari au trăit pe vremea lui Enoh?

12. Enoh a urmat exemplul lor?

13. Ce zice Biblia despre Enoh?

14. Ce trebuie să înțelegem prin aceste vorbe?

15. Ce trebuie să facă acei ce doresc să meargă la cer?

LECȚIUNEA 14.

N o e.

Am învățat deja, că primul fiu a lui Methusalah s'a numit Lamech. La vârsta de 182 de ani, Lamech a avut un fiu, pe care l-a numit Noe. Noe eră un om drept, care se sileă în orice timp, să facă voia lui Dumnezeu. Abia la vârsta de 500 ani i-a dăruit Dumnezeu copii. El a avut trei fii, și anume: Sem, Ham și Iafet.

Pe vremea lui Noe, oamenii deveniseră foarte răi. Răutatea lor eră așa de mare, încât Dumnezeu fu silit să trimeată peste ei potop, omorându-i pe toți. Însă înainte de a veni potopul, El a vorbit despre intențiunile Sale lui Noe, spunându-i, că va aștepta încă 120 de ani, pentru a da locuitorilor depe pământ, timp de a regreta răutatea lor, spre a se face buni. Noe se grăbi de a face cunoscut tuturor contemporanilor săi dorința și voința lui Dumnezeu, însă oamenii nu s'au grăbit să-l creadă. Toți au continuat să trăească din rău în mai rău.

Dumnezeu porunci lui Noe să-și facă o corabie mare, care s'a numit „Arcă” spre a scăpa cu familia sa, când urmă să vină potopul.

Intrebări.

1. Cum s'a numit întâiul fiu al lui Methusalah?

2. Care este numele primului fiu al lui Lamech?

3. Ce puteți spune despre purtarea lui Noe? Gen. 5, 8, 9.

4. Care eră vârsta sa, când i se născu primul fiu?

5. Câți copii a avut el? Gen. 5, 32.

6. Cum s'au numit ei?

7. Ce a făcut Dumnezeu, să vină peste pământ în zilele lui Noe? Gen. 6, 17.

8. Pentru ce a făcut Dumnezeu să piară oamenii din timpul acela?

9. A făcut Dumnezeu cunoscut cuiva intențiunile Sale? Vers. 13.

10. Cuile-a făcut cunoscut?

11. Câți ani a așteptat Dumnezeu, ca oamenii să se îndrepte? Gen. 6, 3.

12. Cu ce scop a așteptat Dumnezeu atâția ani?

13. Ce făcua Noe în acest timp? 2 Petru 2, 5.

14. Oamenii l-au ascultat?

15. Cum s'au purtat ei?

16. Ce trebuia să facă Noe pentru a-și salva familia? Gen. 6, 14.

LECȚIUNEA 15.

A r c a.

Marea corabie construită de Noe poartă numele de „Arcă” lui Noe. Dumnezeu l-a sfătuit, cum trebuie s'o construească. El a făcut-o din lemn de gofer, care este ușor și tot așa de tare ca și cedrul. Apoi a uns-o cu smoală, pentru a o feri să nu ia apă. Ea avua trei etaje, o ușă pe lature și sus o fereastră. Ea avua aproape 50 metri lungime. Tot timpul cât a lucrat la construirea corabiei, Noe a anunțat lumea, că are să vină peste ei potop. El a lucrat stăruitor la construirea corabiei, ca s'o termine înainte de

potop. Când corabia a fost gata, Dumnezeu a făcut să intre câte două-două animale din fiecare speță. Se găseau deci acolo: animale, păsări, insecte și reptile. Erau păsări și animale, cari se nutriau numai cu iarbă, cu legume, cu fructe și cu semințe, cari erau în special folositoare.

Dumnezeu le-a declarat pe acestea curate în zilele lui Noe. Dumnezeu le-a făcut să intre în corabie, a intrat și Noe cu familia sa, și Dumnezeu închise ușa.

Intrebări.

1. Cum s'a numit corabia lui Noe? Gen. 6, 14.

2. Cine i-a arătat cum s'o construască?

3. Din ce fel de lemn a făcut-o?

4. Ce puteți spune despre acest lemn?

5. Cu ce eră încă unsă, ca să nu intre apa?

6. Câte etaje aveă?

7. Unde eră ușa ei?

8. Unde eră fereastra?

9. Care eră lungimea corăbiei?

10. Ce făcea Noe, în timp ce lucră la corabie?

11. Cât timp i-a trebuit spre construirea ei?

12. Când a fost gata, cine a intrat în corabie, după îndemnul lui Dumnezeu?

13. Cari sunt animalele, cari le-a declarat Dumnezeu curate în zilele lui Noe?

14. Cine a intrat în corabie după toate viețuitoarele?

15. Care este numărul animalelor și păsărilor, cari au intrat? Gen. 7, 7.

16. Ce a făcut apoi, Dumnezeu? Gen. 7, 16.

LECȚIUNEA 16.

P o t o p u l .

Numai 8 persoane au intrat în corabie: Noe și familia sa, compusă

din femeie și cei trei fii cu soțiile lor. Restul lumii a fost înneecat. Nimeni nu a voit să creadă predicarea lui Noe. Toți au rămas în răutățile lor, până ce mânia lui Dumnezeu se revărsă asupra lor, pierzându-i prin potop. Indată ce ploaia începù să cadă, ea nu mai încetă timp de 40 zile și 40 de nopți. Munții cei mai înalți au fost acoperiți de apă, ca la început, ca tot ce aveă vieață să moară. Noe și familia sa au plutit cu arca pe valuri timp de mai multe săptămâni. Noe luase în corabie provizii suficiente pentru el și pentru cei ce erau cu el, pe timp de un an. Corabia s'a oprit, după 150 de zile, pe muntele Ararat.

Intrebări.

1. Câte persoane au intrat în corabie? 1 Petru 3, 20.

2. Cine erau aceste persoane? Gen. 7, 13.

3. Ce s'a întâmplat cu cei ce au rămas pe pământ?

4. Pentru ce ei n'au fost salvați?

5. Cât timp a așteptat Noe, până ce apele s'au retras?

6. Câte zile a plouat?

7. În ce stare se găsiă pământul după atâta ploaie?

8. Mai fusese el acoperit cu apă vreodată?

9. Până la ce înălțime s'au ridicat apele?

10. Ce s'a întâmplat cu toate viețuitoarele de pe pământ?

11. Cât timp a plutit corabia peste ape?

12. Cu ce s'a nutrit Noe și cei împreună cu el?

13. Pentru cât timp se aprovizionase Noe?

14. Unde s'a oprit arca?

LECȚIUNEA 17.

Muntele Ararat și curcubeul.

S'a trecut cu bine timpul, din momentul de când arca s'a oprit pe

muntele Ararat, până ce apele s'au retras depe pământ.

După câțva timp Noe a dat drumul unui porumbel, pentru a se asigura dacă apele s'au retras; însă porumbelul, negăsind un loc uscat pentru a se așeza, s'a reîntors în corabie. Noe l-a reluat în arcă. După șapte zile, el a dat drumul din nou porumbelului. De astă dată porumbelul s'a înapoiat abia către seară, aducând în cioc o frunză de măslin. Noe a înțeles astfel, că apele s'au retras și vegetațiunea începuse să dea de pământ.

Șapte zile mai târziu, iarăș dădù drumul porumbelului, care nu a mai venit în corabie. Atunci veni Dumnezeu să spună lui Noe, șă iasă din corabie.

Pentru a arătà lui Dumnezeu recunoștința sa, Noe a sacrificat lui Dumnezeu din toate animalele și păsările curate, cari se găsiu în corabie. Aceste sacrificii au fost bine primite de Dumnezeu, care a promis lui Noe, că nu va mai distruge lumea prin potop. Și pentru a arătà, că nu va uità niciodată promisiunea Sa, El a pus în nor Curcubeul. Ori de câte ori se arată Curcubeul, Dumnezeu ne spune prin aceasta, că El își amintește de promisiunea Sa.

Intrebări.

1. Se retrăseseră apele de tot, când arca s'a oprit pe muntele Ararat?

2. Cât timp a trebuit să mai aștepte Noe în corabie, până ce apele să se retragă?

3. Cum a aflat Noe, că apele s'au retras?

4. Ce-a făcut porumbelul prima dată, când s'a înapoiat?

5. Ce-a făcut Noe, văzând că porumbelul s'a înapoiat?

6. Cât timp a mai așteptat, înainte de a-i da drumul din nou?

7. Când s'a întors a doua oară, ce ținea porumbelul în cioc?

8. Ce a înțeles Noe prin aceasta?

9. Când a dat drumul din nou porumbelului?

10. Ce a făcut porumbelul de astădată?

11. Ce a zis atunci Dumnezeu lui Noe?

12. Cum și-a arătat Noe recunoștința sa către Dumnezeu?

13. Dumnezeu a primit bine darurile lui Noe? Gen. 8, 20.

14. Ce promisiune a făcut Dumnezeu lui Noe? Vers. 21. 22.

15. Ce făcù Dumnezeu pentru a arătà, că El își va aduce aminte de promisiunea Sa? Gen. 9, 12—17.

16. Ce știre ne dă Curcubeul, când apare pe cer?

LECTIUNEA 18.

Turnul lui Babel.

Fiii și nepoții lui Noe s'au înmulțit pe pământ. Curând ei au ajuns să formeze un mare popor. Ei vorbiau toți aceeași limbă. Ei au sfârșit prin a se lăsa stăpâniți de mândrie, și au plănuit să facă să se vorbească despre ei. În acest scop, ei hotărîră să construească în câmpia Șinar un turn înalt, al cărui vârș să ajungă până la cer. Însă lui Dumnezeu nu l-a plăcut așa ceva, și, pe când ei se apucară de lucru, Dumnezeu le-a încurcat limbile; de unde ei vorbeau toți o limbă, la un moment nici unul nu se mai putea înțelege cu altul. Dumnezeu le-a încurcat limbile, ca să nu le mai fie posibilă construirea marelui turn, pe care își puseseră în gând să-l facă. Ei au trebuit să părăsească planul lor, înainte de a-l termina. Ce încurcătură trebuie să fi fost! Unul cerea un lucru, și celălalt un altul, și nimeni nu-i înțelegea.

Acest turn s'a numit Babel, pentru că Babel înseamnă încurcătură, confuziune. După aceasta poporul se răspândi pe tot pământul.

Intrebări.

1. Când fiii lui Noe au fost așa de numeroși, încât formase un mare popor, ce fărâdelege au făcut? Gen. 11.

2. Ce avură în vedere zidind acest turn?

3. Cine le-a inspirat dorința de a face să se vorbească despre ei?

4. Unde aveau să zidească acest turn?

5. Care voiau ei să fie înălțimea turnului?

6. Acest sentiment de mândrie al lor făcū plăcere lui Dumnezeu?

7. Ce a făcut Dumnezeu, spre a zădărnici întreprinderea lor nechibzuită?

8. Cari au fost consecințele?

9. A putut să ducă la bun sfârșit planul lor?

10. Care este numele, dat acestui turn?

11. Ce însemnează cuvântul „Babel”?

12. Ce s'a întâmplat cu acești oameni mai pe urmă?

LECȚIUNEA 19.

Abram.

Cam 250 de ani după construirea turnului Babel, trăia pe pământ un om foarte credincios. Numele său erà Abram. Numele tatălui său erà Terah. Abram aveà doi frați. Unul se numea Nahor, și celalt Haran. Haran aveà un fiu cu nu-

mele de Lot. Numele soției lui Abram erà Sara. Dumnezeu zise lui Abram: „Du-te din țara ta, din patria ta și din casa tatălui tău, în țara ce-ți voi arată”. Abram se grăbi a face ceea ce îi ordonase Dumnezeu, și se duse în Canaan, însoțit fiind de tatăl și de nepotul său, Lot. La locul numit Haran, au rămas până când zilele lui Terah se sfârșiră, și Abram își continuă drumul către Canaan. Abram erà de 75 de ani, când ajunse în pământul Canaanului.

Intrebări.

1. Când a trăit Abram?

2. Cum se numia tatăl său? Gen. 11, 27.

3. Câți frați a avut Abram?

4. Cum se numiau ei?

5. Cine erà Lot?

6. Cum se numia soția lui Abram? Vers. 29.

7. Ce zise Dumnezeu lui Abram? Gen. 12, 1.

8. Unde trebuia să meargă el?

9. Abram se supuse lui Dumnezeu?

10. În ce țară trebuia să plece el?

11. Cine a mai mers cu el?

12. Unde s'au oprit ei?

13. Până când au rămas aici?

14. Apoi unde au plecat? Gen. 12, 5.

15. Ce vârstă aveà Abram, când a ajuns în țara Canaan? Gen. 12, 14.

„CURIERUL MISIONAR“

FOAIE BILUNARA

Redacția: Strada Turturele No. 8 București.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

Abonamentul pe an	Lei 12.—
Prețul unui număr	„ 2.—
„ „ dublu	„ 4.—
Pe hârtie velină	„ 3.—